

Roata lunii

Alva se străduia să distingă ceva printre umbrele care puseseră stăpânire pe coliba întunecată. Afară, luna strălucea precum un far, iar aici, în coliba cu acoperiș de iarbă, o mulțime de raze argintii sclipeau pe conturul nenumăratelor talismane ciudate agățate de tavanul jos. Silueta unei făpturi nedeslușite bolborosea și scârțâia într-un ungher îndepărtat, dar Alva nu se temea. Venise aici cu un scop bine stabilit.

Totuși, pe când Sigrunn, clarvăzătoarea din Kilsgard, cea care sacrifica animale și aducea ofrande zeilor, și-a întors spre ea fața schimonosită de ziceai că-i un craniu aprins printre umbrele aruncate de lună, Alva simți furnicături pe șira spinării. Mult rău mai făcuse femeia asta de-a lungul vremii! Oare nu greșea având încredere în ea și dezvăluindu-i un asemenea secret în toiul nopții?

– Mă bucur că ai venit la mine, răsună glasul lui Sigrunn în timp ce arunca un buștean peste tăciunii aproape stinși și o lumină roșiatică se răspândește prin colibă. Fetito, Nornele mi-au șoptit despre tine de când ai apărut pe lume urlând în gura mare și știu bine că soarta ți-e presărată cu mult noroc.

Apoi bătrâna și-a apropiat fața-i scheletică suficient de mult încât Alva să-i poată desluși contururile albastre ale formelor tatuate pe piele: dragoni i se luptau pe ceafă, iar luna în diferitele faze, împreună cu aștri, cercuri, noduri și diferite modele îi acopereau obrajii osoși. Simțea cum o cuprinde teama fiind așa aproape de cineva care și-a dus întreaga existență departe de ochii lumii. Dar reuși să afișeze o atitudine cât se poate de demnă și o privi pe clarvăzătoare fix în ochi.

– Am nevoie de o poțiune care să-l facă pe cel care o bea să doarmă ca un prunc.

– Ce-ar putea face nesăbuita fiică a lui Björn cu o poțiune de adormit? scrâșni vrăjitoarea cu dinții strălucind ca un șir de pietre funerare în gura-i căscată. Să fie la mijloc vreo șmecherie prin care să vrea să-și trădeze familia? Să pună ea la cale vreo crimă sau să se pregătească să arunce o puternică vrajă peste vreun suflet neajutorat din Kilsgard?

Alva știa că întrebările erau menite să o descurajeze, dar cu o încredere în sine pe care nici ea nu ar fi bănuț-o, îi

răspunse cotoroanței:

– Am nevoie de licoare ca să-l fac pe Fenrir, lupul meu, să doarmă o zi întreagă. Vom călători împreună și ar putea face prea multă zarvă dacă ar rămâne treaz. Știu că-ți stă în putere să îmi pregătești un ghimpe cu efect de somn și să nu crezi că n-am să-ți plătesc pentru el.

Și, scormonind în săculețul de piele legat la brâu, scoase un rubin roșu și rotofei și, cu oarecare reținere, îi înmână lui Sigrunn piatra strălucitoare. Era ultima comoară pe care tatăl ei o lăsase înainte să dispară și cea din urmă dintre bogățiile familiei.

În ochii cenușii ai lui Sigrunn sclipi o lumină roșiatică atunci când mâna atinse giuvaierul.

– Este o piatră pe cinste, spuse ea. Ce-ai zice, fetițo, dacă le-aș spune căpeteniei* și nesuferitului tău unchi despre această vizită? Dar pentru o asemenea răsplată, am să-ți dau, totuși, ceea ce dorești. Și simt că trebuie să te ajut în calea ta, pentru că văd că destinul te pune la încercare.

Revenind la masa de lucru, începu să zdrăngăne tot felul de vase și de oale de gătit și să foșnească ierburile pentru farmece.

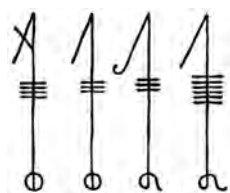
– Vei avea nevoie de două leacuri din partea mea, dacă vrei să faci să doarmă creatura pe care o iei la drum. Cel dintâi este o bucățică de lemn de stejar vrăjită, pe când

---

*În original, *jarl*. Vezi glosarul de la final. (*N. trad.*)

cel de-al doilea este o poțiune pe care trebuie să i-o dai să o-nghită.

Punând mâna pe o bucată de lemn, Sigrunn scoase din buzunar un cuțit al cărui tăiș scânteia în palidele raze de lumină. Alva o văzu cum balmăjește niște descântece în timp ce scrijelește pe rămurica de stejar patru rune pe care ea nu le cunoștea. Nu se asemănau cu niciunul dintre simbolurile pe care le mai văzuse până atunci.

Înmânându-i bucata de lemn de stejar crestată, Sigrunn îi spuse:

– Aceasta este *svefnþorn*, vraja care-aduce somnul. Așază această sămânță a somnului pe capul lupului tău, iar vraja îl va purta într-un somn adânc. Dar numai asta nu îți va fi de ajuns.

Apoi, trăgând aproape de ea un mic cazan, alese cu grijă câteva ingrediente magice și presără ierburi și pulberi, pe care le amestecă cu o lingură mare de lemn.

– Pun acum fiere de mistreț și frunze uscate de salată, spuse băbăția și adăugă verdețurile peste un sirop gros și negru care-ți muta nasul din loc. Și... ridiche sălbatică și

o pișcătură de oțet.

Alva simți cum o strânge de gât o acreală și se înecă din cauza duhorii înțepătoare.

– Și acum, otrăvurile! șuiera Sigrunn cu entuziasm.

– Otrăvurile? se grăbi Alva să riposteze. Dar nu vreau să mi-l otrăvești pe Fen!

– Prostuțo! răspuse vrăjitoarea. Nu voi folosi atâta otravă încât să-țiucid creatura, dar puțină cucută, semințe de mac și mătrăgună sunt necesare pentru a-l duce o vreme pe lumea cealaltă.

Luă de pe un raft trei săculeți de in, îi desfăcu și scoase din fiecare câte o grămăjoară. Puse buruienile în cazan, apoi duse fiertura la foc și o așeză deasupra flăcărilor.

– Infuzia trebuie să dea în clocot, apoi vei avea gata zeama de mătrăgună – poțiunea ta de adormit fiara.

Alva se ghemui lângă vatră, urmărind preschimbările pe care le suferea lichidul maroniu.

– Copilă, ai de gând să-mi spui de ce trebuie să pleci la drum cu un lup adormit? Sunt sigură că mama ta nu ar vrea să părăsești cetatea în toiul primăverii, când va fi nevoie și de ajutorul tău, zise Sigrunn și-i aruncă o privire piezișă cu ochii ei bătrâni și atoatevăzători sclipind în lumina focului.

– Ți-ai primit răsplata, răspuse Alva sărind ca arsă la vorbele cotoroaței bătrâne. Nu am de gând să-ți dau mai

multe detalii. Unde mă duc și ce am de gând să fac este numai treaba mea.

Sigrunn se mulțumi să-i răspundă cu un chicotit înfundat. În liniștea care cuprinse coliba puteau auzi cum lichidul din cazan începe să bolborosească.

– Este gata, spuse Sigrunn ridicându-se de pe scăunel.

Așeză poțiunea pe masă și luă un mic recipient din sticlă. Cu ajutorul unei pâlnii, turnă încet în sticluța licoarea aburindă și urât mirositoare, după care îi înfipse ferm dopul.

– Fiara ta nu o să vrea să bea de bunăvoie chestia asta, deoarece are un gust oribil. Trebuie să mărunțești niște carne slabă și să torni poțiunea peste ea. Odată ce va fi mâncat din amestec, va începe să îi fie somn și va dormi o zi și o noapte până să îl mai vezi treaz.

– Ești absolut sigură că otrăvurile nu-i vor face rău? întrebă Alva cu teamă.

– Am dat doză dublă eroilor vikingi și a doua zi au fost bine, sănătoși, gâjâi din nou Sigrunn și aruncă în foc amestecul rămas, iar un fum înțepător puse stăpânire pe colibă. Du-te, acum, copilă a lui Björn. Deocamdată, nu o să spun nimănui despre asta, dar dacă vreodată se va întâmpla să mă mai superi cu ceva, o să afle toată cetatea despre călătoria ta nocturnă la coliba mea.

Adunându-și lucrurile, Alva înfășură micul flacon cu

grijă și-l strecură în săculețul de la brâu. Ieși apoi din colibă și șopti spre silueta cocoșată din prag:

– Mulțumesc, clarvăzătoare Sigrunn, precum și lui Odin.

Fenrir o aștepta afară și scoase un schelălăit nervos când o văzu pe Alva ieșind din colibă.

– Fii fără grijă, Fen, spuse ea, ciufulindu-i blana argintie din creștetul capului. Am pentru tine un remediu, iar de-acum suntem gata de aventură!

Vorbele îi erau mai convingătoare decât lipsa de entuziasm care îi cuprinse sufletul. Ce-și pusese-n gând să facă avea să fie foarte periculos. Cu adevărat periculos! Ar fi putut sfârși umilită, exilată sau poate chiar mai rău decât atât, dar trebuia să dea frâu liber emoțiilor care mai aveau puțin să dea pe-afară ca dintr-un corn prea plin cu mied. Trebuia să ia calea valurilor. Trebuia să-și găsească tatăl.

Calul din Munții Lebedelor

Cu Fenrir pe urmele sale, Alva făcu cale-ntoarsă spre Kilsgard, atingând din când în când recipientul de sticlă din săculețul de la brâu. Iat-o învingătoare! Reușise s-o convingă pe Sigrunn să-i dea ajutorul de care avea atâta nevoie. Inima i se zbătea de emoție și era mândră de victorie, dar știa că adevărata trudă abia acum începe.

Pe măsură ce zidurile fortificate ale cetății erau tot mai aproape, Alva o coti brusc la stânga, abătându-se din drumul care o ducea spre dulcea casă. În schimb, iat-o că se îndreaptă spre malul mării. Acum totul era cufundat în liniște, dar știa că la primele raze ale zorilor, apele vor fi tulburate de cele cinci corăbii care se vor grăbi să părăsească portul, pline cu bărbați gata să arate de ce sunt în stare adevărații vikingi.

Iar ea se va afla la bordul uneia dintre aceste corăbii.

Erau câteva săptămâni bune de când plănuia aventura, de când îi auzise pe unchiul Magnus și pe căpetenia cetății, Erik, discutând despre o călătorie în Anglia. Treaba lor era să îi ducă înapoi în insula Lindisfarne, în schimbul unei fabuloase răscumpărări, pe cei doi englezi și prețioasa lor relicvă. După care vikingii ar putea face un raid și poate ceva negoț înainte de a se întoarce acasă. Dar Alva nu avea să se întoarcă cu ei. Misiunea sa nu se termina aici: trebuia să-și găsească tatăl. Trecuse mai bine de un an de când plecase în călătorie și nu aveau nicio veste de la el, dar ea era convinsă că este încă viu și că îi va da de urmă.

I-a fost tare greu să nu-și ia rămas-bun. Familia habar nu avea de planurile ei, iar în seara aceea Alva s-a străduit să-și țină ascunse emoțiile care o mistuiau. Strângând mâna mamei poate mai îndelung decât ar fi făcut-o de obicei, simțea cum lacrimile îi inundă ochii. Brianna va rămâne singură de acum, urmând să-l crească fără niciun ajutor pe Ivan, fratele mai mic al Alvei.

Se simțea sfârșită de sentimentul de vinovăție, gândindu-se din nou la cele din urmă ceasuri petrecute acasă, alături de familie. Strângând în pumn un smoc din blana lui Fenrir, își aminti că nu este singură. Îl avea alături pe cel mai bun prieten, asistentul și protectorul ei, cu o nebănuită putere de a adulmea urmele unui eventual pericol.